um sjónvarpsmál.

Flm.: Albert Guðmundsson.

Alþingi ályktar að fela ríkisstjórninni að veita leyfi til hindrunarlausra útsendinga á dagskrárefni sjónvarpsstöðvarinnar á Keflavíkurflugvelli, og afnema þar með takmörkun á styrkleika útsendinga og breytingar á útsendingargeislum stöðvarinnar.

Jafnframt felur Alþingi ríkisstjórninni að láta fara fram athugun á, hvaða möguleikar eru til staðar fyrir Ísland að komast í beint samband við útsendingar erlendra sjónvarpsstöðva gegnum alþjóðleg fjarskiptakerfi, og þá um leið afla upplýsinga um kostnað við slíkt framtak og einnig aðrar tæknilegar framfarir í þróun sjónvarps, er miðist við að landsmenn allir njóti góðs af.

Greinargerð.

Ég leyfi mér að flytja þessa þingsályktunartillögu, þar sem ég álít, að með samkomulagi fyrrverandi ríkisstjórnar um að takmarka útsendingu sjónvarpsstöðvarinnar á Keflavíkurflugvelli sé verið að skerða hin helga rétt einstaklingsins í lýðfrjálsu landi til valfrelsis um það sjónvarpsefni, sem í boði er hverju sinni.

Þingheimi og landsmönnum öllum er ljóst, að allan þann tíma, er umrædd sjónvarpsstöð hefur starfað, hefur fámennur hópur, sem þjóðin hefur valið nafnið „menningarvitarnir", mótmælt starfsemi stöðvarinnar á þeim forsendum, að starfsemi hennar geti haft skaðleg áhrif á íslenskt menningarlíf og þá sér í lagi á málfar okkar.

Mitt mat, og margra annarra, er það, að íslensk þjóð og íslensk menning sé það rótgróin og sterk, að hún þoli samskipti við aðrar frjálsar þjóðir og menningarsamskipti við hvaða þjóð sem er.

Enginn sjónvarpsnotandi er til þess neyddur að horfa á sjónvarpsstöðina á Keflavíkurflugvelli, enda fá eða engin sjónvarpstæki flutt til landsins þannig hönnuð, að þessi stöð náist. Eigendur tækjanna verða því að láta fagmenn breyta þeim, til þess að mynd frá útsendingarstöðinni á Keflavíkurflugvelli komi á skerminn.

Kostnaður við slíkar breytingar sjónvarpstækja fólksins og sérstök loftnet til viðbótar er þó nokkur. Þar sem vitað er, að tugþúsundir Íslendinga hafa lagt í þann kostnað, hlýtur það að sýna, að fólkið velur sjálft þá kostnaðarsömu leið til valfrelsis og mótmælir afskiptum opinberra aðila af högum sínum fram yfir það, sem réttlætiskennd þess segir til um hverju sinni.

Ég tel, að hvorki Alþingi né ríkisstjórn hafi nokkurn íhlutunarrétt um það, hvaða dægrastyttingu fólk velur sér innan veggja síns eigin heimilis, svo fremi það ekki brýtur í bága við landslög. Alþingi ber að standa vörð um frelsi einstaklingsins á öllum sviðum.

Auk þess lít ég svo á, að öll fjarskiptatæki, hvort heldur í umsjón varnarliðsins á Keflavíkurflugvelli eða íslenskra yfirvalda, séu öryggistæki, sem þjóðinni geta komið að miklu gagni, ef skyndilega þyrfti til þeirra að grípa í neyðartilfellum.

Jafnframt leyfi ég mér að benda á, að ríkisstjórninni ber skylda til að veita sínum þjóðfélagsþegnum þá sjálfsögðu þjónustu, að þeir njóti, svo fljótt sem auðið er og kostnaðarhlið þess máls leyfir, aðgangs að beinu sambandi við sjónvarpssendingar erlendra stöðva, á sama hátt og tíðkast um útvarpsnotkun.

Ég er sammála meiri hluta þjóðarinnar, að valfrelsi eigi að ríkja á öllum sviðum, enda sýnir barátta Íslendinga, að hvers kyns kúgun er tilgangslaus. Höft og bönn, sem brjóta í bága við réttarmeðvitund einstaklingsins, ná aldrei fram að ganga á Íslandi.